

თეა ქამუშაძე
Tea Kamushadze

ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი
Ivane Javakhishvili Tbilisi State University
ჰუმანიტაჲ მეცნიეებათა ფაკულტეტი
Faculty of Humanities
საქათველოს საზოგადოებრივ საქმეთა ინსტიტუტი
Georgian Institute of Public Affairs

**აფხაზეთიდან დევნილთა საერთო საცხოვრებელი,
როგორც სოციალური საზღვარი თბილისში**
**Shared residences for internally displaced
persons from
Abkhazia as a social boundary in Tbilisi**

საკვანძო სიტყვები: აფხაზეთიდან დევნილი, სოციალური
საზღვაი

Keywords: Internal Displaced from Abkhazeti, Social Border

მოხსენებაში დევნილთა საერთო საცხოვრებელი განხილულია, როგორც სოციალური ბარიერი, საზღვარი და ნარჩენ საზოგადოებასთან. მიუხედავად იმისა, რომ აფხაზეთის ომიდან 30 წელზე მეტი გავიდა, დევნილთა ბინით უზრუნველყოფის საკითხი დღემდე მწვავედ დგას. მათი ნაწილი კვლავ რჩება საერთო საცხოვრებლებში. საბჭოთა ეპოქაში მოქმედი სასტუმროები, მშობლიური სახლების დაკარგვით გამოწვეული ტრავმების სიმბოლოებად ჩამოყალიბდა. საბჭოთა ფუფუნებასთან ასოცირებული სივრცეები, სასტუმროების სახით, პოსტსაბჭოთა პერიოდში, კონფლიქტებსა და დევნილების თემას დაუკავშირდა.

ამ საკითხებზე მსჯელობისათვის სასტუმრო „საქართველოს“ განვიხილავ, რომელიც დედაქალაქის ყველაზე პრესტიჟულ უბანში და მოხერხებულ ადგილას მდებარეობს. სასტუმრო „საქართველოში“ დღემდე ცხოვრობს აფხაზეთიდან დევნილი მოსახლეობის გარკვეული ნაწილი. „სასტუმროს“, თბილისელებისათვის და დევნილ მოსახლეობაშიც ერთგვარი „ელიტარულობის“ სტატუსიც მიენერება. მის ელიტარულობა რამდენიმე ფაქტორი განაპირობებს, ერთი, იქ მოხვედრას გარკვეული რესურსი და სანაცნობო წრე სჭირდება. მეორე, აფხაზეთიდან დევნილთა წინარე ცხოვრებისეული გამოცდილება, რომელიც მათ ინტელექტუალური თვალსაზრისითაც გამოყოფთ.

ტრავმული გამოცდილებების გათვალისწინებით, აფხაზეთიდან დევნილები მაქსიმალურად ერიდებიან პრესასთან და ტელევიზიასთან კონტაქტს. ისინი ყველანაირად ცდილობენ მათი სასტუმროში ცხოვრება თვალშისაცემი და შესამჩნევი ნაკლებად იყოს ქალაქისათვის. დღეისათვის სასტუმრო საქართველოს შენობას ძეგლის სტატუსი გააჩნია. შენობისადმი ბიზნეს ინტერესი დიდია, მისი მდებარეობის გათვალისწინებით. დევნილების ამ შენობიდან გაყვანის არაერთი მცდელობა უშედეგოდ დასრულდა, მისი

„ელიტარულობის“ გამოც. შენობის ფორმალური მფლობელები მაქსიმალურად ავიწროებენ იქ მცხოვრებ დევნილებს, არ აძლევენ მათ რემონტის გაკეთების შესაძლებლობას. მათ არ მისცეს საკანალიზაციო მილების გამოცვლისა და ბუნებრივი აირის შეყვანის უფლებაც, იმ მიზეზით, რომ შენობას ძეგლის სტატუსი გააჩნია. ამის გამო, მათი ყოველდღიურობა სულ უფრო გაუსაძლისი და აუტანელი ხდება. მათ ნაწილს ვისაც გარკვეული შემოსავალი და საარსებო პირობა გაუჩნდა ნაქირავებ ბინაში გადადის, რადგან სასტუმროში ცხოვრება სულ უფრო ძვირი და მოუხერხებელი ხდება.

სასტუმრო საქართველოზე, როგორც დევნილთა საერთო საცხოვრებელზე, რომელსაც თავის სოციალური, კულტურული და ეკონომიკური საზღვრები გააჩნდა ვიმსჯელებ იქ მცხოვრებთა ინტერვიუებზე დაყრდნობით და საზოგადოებაში არსებული წარმოდგენებით, სასტუმროზე.

მთლიანობაში სასტუმრო საქართველოს დევნილთა საერთო საცხოვრებლის მაგალითზე განვიხილავ სოციალური საზღვრების ფორმირების თავისებურებებს დევნილობაში მყოფი მოსახლეობისათვის, რა ტიპის რეალობას ქმნის სასტუმროს მდებარეობა, მისი ინტერიერი და შენობის სტატუსი.

The presentation views the shared residences of displaced people as a social divide, a boundary with the rest of society. Despite the fact that the Abkhazia war took place over 30 years ago, the housing crisis for those who were displaced persists. Some of them continue to live in shared residences. The hotels operating in the Soviet era became symbols of the traumas caused by the loss of native homes. In the post-Soviet period, the spaces associated with the Soviet luxury, in the form of hotels, were connected to the theme of conflicts and IDPs.

To discuss these issues, I will consider the Hotel “Sakartvelo”, which is located in the most prestigious and convenient area of the capital. A certain part of the population displaced from Abkhazia still lives in the Hotel Sakartvelo. The Hotel “Sakartvelo” enjoys a kind of “elite” status for the residents of Tbilisi and the displaced population. Its elitism is determined by several factors, one of which is that getting here required certain resources and a circle of acquaintances. Second, it is the previous life experience of the displaced people from Abkhazia, which distinguishes them from the intellectual point of view.

IDPs from Abkhazia attempt to avoid attracting attention and avoid interaction with the media as much as they can in light of their tragic experiences. They make every effort to keep their hotel existence as discreet and unnoticeable to the city as possible. The Hotel Sakartvelo's structure is now considered a historical monument. The building has a lot of business interest. Numerous attempts to remove the IDPs from this building ended in vain precisely because of its “elitism”. The formal owners of the building oppress the IDPs living there as much as possible, not giving them the opportunity to make repairs. They did not allow the replacement of sewage pipes and the introduction of natural gas, due to the fact that the building has the status of a monument. Because of this, their daily life is becoming more and more unbearable. Some of those who have a certain income and livelihood are moving to a rented apartment, because living in a hotel has become more expensive and inconvenient. Based on interviews with its tenants and societal attitudes towards IDPs, I will talk about the Hotel “Sakartvelo” as a residence for them that has distinct social, cultural, and economic limitations.

On the example of the Hotel Sakartvelo as an IDP residency, I will address the peculiarities of social boundaries for the displaced population and what kind of reality the hotel's location and status generate.